

Chương 10

Vạn Kiếp Bất Phục

Mùng một Tết, đường phố Trường An vắng ngắt. Trừ các chùa miếu và đạo quán, dân chúng chủ yếu ở nhà không đi đâu cả. Phải đến mùng ba trở đi, các nhà mới mở cửa đón khách, tới thăm hỏi nhau.

Hoàng Tử Hà một mình đi về phường Vĩnh Xương, đang đi giữa con phố vắng tanh, cô chợt thấy một thiếu niên thanh tú chơi đá cầu với hai đứa nhỏ ngay đầu ngõ, vừa tâng vừa đắc ý đếm: “Trăm hai một, trăm hai hai...”

Đứa bé bên cạnh ý chừng đã sốt ruột lắm, luôn miệng giục: “Huynh nhanh lên, chúng tôi đang đợi đây này?”

“Hai đứa không biết luật à? Đã chơi đá cầu, một khi người ta chưa dừng thì hai đứa không thể chen ngang được.”

Hoàng Tử Hà phì cười gọi: “Cảnh Hằng, lớn chừng ấy rồi mà còn tranh cầu của trẻ con à?”

“A, Hoàng tiểu thư về rồi đấy ư.” Cảnh Hằng bấy giờ mới dừng chân, dùng mũi chân hất quả cầu trả lại hai đứa nhỏ rồi đi về phía cô, người hầu nhà họ Vương toàn người câm, nhìn cứ quái đản thế nào ấy.

“Người ta cũng đâu muốn bị câm điếc.” Vừa dứt câu Hoàng Tử Hà đã thấy Cảnh Hằng đi đến dưới gốc hòe cạnh đó, cởi dây buộc hai thót ngựa. Một là thót ngựa nâu hạt dẻ, còn con kia chính là Na Phát Sa, vừa được tháo dây buộc, nó đã mừng rỡ chạy về phía Hoàng Tử Hà, cọ cọ chiếc mũi ướt vào tay cô.

Hoàng Tử Hà vuốt ve cổ nó, khẽ hỏi: “Đi đâu đây?”

“Sông Hạo ở thành Nam.” Sông Hạo và sông Quyết đều phía Nam Trường An, giao nhau tại chùa Hương Tích.

Sông Hạo mùa đông êm ả, cạn và trong veo, hàng liễu đôi bờ đã trút hết lá, chỉ còn những cành trụi phơ phất trên bờ sông phủ một lớp băng mỏng. Hoàng Tử Hà trông thấy bóng người dong dỏng ung dung đứng đó, gió lạnh thổi tung vạt áo trắng của y, như cây ngọc trước gió, chính là Lý Thư Bạch.

Cô thúc ngựa chạy đến trước mặt y, nhảy xuống, ngẩng nhìn y hỏi: “Vương gia tìm tôi có việc ư?”

Lý Thư Bạch bước đến gần cô, nhưng mới đi được hai bước thì dừng lại, nhú mày hồi lâu không nói.

Nhìn thái độ của y, Hoàng Tử Hà sực hiểu ra nguyên nhân. Cô liếc chùa Hương Tích phía sau hỏi nhỏ: “Tìm thấy Ngạc vương rồi ư?”

Lý Thư Bạch gật đầu.

Đi thôi, Hoàng Tử Hà kéo cương, không hề do dự nhảy lại lên ngựa.

Địch Ác đương nhiên không chịu tụt sau, chỉ mấy bước đã vượt qua Na Phát Sa, còn đặc ý khịt mũi liếc sang.

Hoàng Tử Hà vỗ đầu Địch Ác rồi ngẩng lên nhìn Lý Thư Bạch: “Gia nhanh thật đấy, tối qua chúng ta vừa thảo luận, hôm nay đã phát hiện tung tích Ngạc vương rồi.”

“Dưới trướng ta tốt xấu gì cũng có nhiều người.” Lý Thư Bạch ngẩng đầu nhìn về phía chùa Hương Tích, trầm giọng: “Huống hồ, Trường An tuy rộng, nhưng những nơi Thất đệ có thể đến chỉ bấy nhiêu thôi.”

Hoàng Tử Hà trầm ngâm nhìn y, thoáng nghi hoặc nhưng không nói.

Dường như nhìn thấu sự băn khoăn của cô, y lại tiếp: “Ta... không muốn đi gặp Thất đệ một mình.”

Cô ngóai lại, thấy rõ vẻ ngại ngần do dự trên mặt y. Hoàng Tử Hà hiểu, khi mọi chuyện chưa được làm rõ, Quý vương và Ngạc vương, quả thật không biết phải đối mặt riêng với nhau như thế nào.

“Ta không biết khi gặp Thất đệ, rốt cuộc phải nói gì làm gì nữa...” Lý Thư Bạch thở dài, phóng mắt nhìn ra rặng núi xanh xa xa. Gương mặt y nhìn nghiêng đẹp như non xa nước gần, có điều lại đượm phần do dự, như bị khói lam che phủ, mưa bụi giăng mờ. “Ta... thực lòng hơi sợ sợ nghe được chân tướng, sợ Thất đệ thực sự hận ta, nhưng cũng sợ đệ ấy bị người ta khống chế, sợ sự thật về kẻ đứng sau màn...”

“Chẳng phải gia từng nói với tôi ư?” Hoàng Tử Hà ghì cương cho Na Phát Sa đi chậm lại, dăm dăm nhìn y, “Điều gì phải đến ắt sẽ đến, không thể trốn tránh được. Chi bằng nhìn thẳng vào nó, ít nhất...”

Cô vươn tay ra, áp lên mu bàn tay y, giọng chậm rãi mà rành mạch: “Tôi sẽ luôn luôn bên gia.”

Lời này y từng nói với cô vô số lần, giờ đến lượt cô nói ra, khiến y bất giác lật tay nắm chặt lấy tay cô.

Hai người nhằm thẳng hướng chùa Hương Tích, dọc đường nườm nượp khách dâng hương. Họ xuống ngựa trước cổng chùa rồi hòa vào dòng người theo bậc thềm đi lên núi.

Chùa Hương Tích là danh thắng Trường An, chùa tháp nguy nga, điện gác trang nghiêm, hôm nay lại là mùng một Tết, khách dâng hương kéo đến đông nghịt, khói hương bảng lảng trong điện, tiếng người cười nói ồn ào, vô cùng huyền ảo.

Lý Thu Bạch dắt Hoàng Tử Hà băng qua điện gác huyền ảo, ra phía sau chùa. Đường mòn vắng vẻ, dọc lối đi chỉ có lá úa cành khô. Cuối đường, một người đang cầm cây chổi, thông thả quét lá.

Lý Thu Bạch dừng chân dưới cội thông, nhìn nam tử áo vải mãi miết quét.

Hoàng Tử Hà cũng nhìn theo ánh mắt y. Chỉ thấy người nọ cúi đầu, vận tảng y bằng vải thô, nhưng vẫn chưa cạo tóc, tuổi chừng hai mươi, da dẻ trắng trẻo, đường nét tuấn tú. Chính giữa trán có một nốt ruồi son, càng làm nổi bật làn da trắng và mái tóc đen như mực, toát lên khí chất thoát tục lạ thường.

Thường ngày quen thấy y lựa lượt là, ngọc ngà châu báu, vậy mà giờ đây chỉ mặc áo vải trắng, không đeo trang sức, không ngờ càng làm nổi bật khí chất phi phàm.

Lý Nhuận quét từng bậc từng bậc, chuyên chú đến gần như thành kính.

Hai người họ cũng không làm ồn, chỉ lặng lẽ đứng bên kia đường nhìn sang.

Lá đã ngừng rơi, gió buốt cuốn theo mấy cành khô rụng xuống bậc thềm Lý Nhuận đã quét qua. Y ngoái lại nhìn rồi xách chổi quay lại. Song vừa đi được hai bước, dường như sức nhận ra gì đó, y từ từ ngoái đầu nhìn về phía Lý Thu Bạch và Hoàng Tử Hà.

Ánh mắt y gắn chặt vào Lý Thu Bạch, cơ mặt co rúm lại vì kinh hoàng. Y đứng đờ ra, cây chổi trong tay, rơi “cộp” một tiếng xuống thềm đá xanh.

Tiếng chuông văng vẳng từ xa đưa lại, vang vọng giữa núi rừng u tịch, tiếng vọng cứ vẳng đi vẳng lại bên tai họ, mãi không tan đi.

Lý Thu Bạch đi về phía Lý Nhuận, bước chân hơi nặng nề, nhưng không mảy may do dự. Thấy y đi đến, Lý Nhuận cuối cùng cũng định thần lại, vô thức quay người toan chạy.

Song Lý Thu Bạch đã đến bên cạnh, thản nhiên ngâm:

“Cây um, đường tắt vắng teo,

Núi sâu chuông vắng nơi nào tiếng đưa.

Suối kêu nghẽn đá rìa bờ,

Lạnh lùng bóng nắng chui lùa thông xanh¹.”

Cả người Lý Nhuận nhũn ra, loang choạng dựa vào gốc tùng đằng sau, nhắm nghiền mắt lại.

Lý Thu Bạch chăm chú nhìn y, chậm rãi hỏi: “Thất đệ thích nhất là thơ Vương Ma Cật. Giờ đệ đã thỏa nguyện, được sống trong ý thơ của ông ấy, Tứ ca có nên chúc mừng đệ không đây?”

Lý Nhuận cắn chặt môi, ra sức kiềm chế bản thân, nhưng dù cố gắng thế nào thì cơ mặt rần rật cùng cặp mắt càng lúc càng trợn to vẫn vạch trần nỗi kinh hoàng và căm hận trong lòng y.

Nhìn Thất đệ hoàn toàn xa lạ trước mặt, lòng Lý Thu Bạch đau thắt, cổ họng nghẹn lại, không sao nói tiếp được nữa.

Đúng lúc này, Hoàng Tử Hà bước đến sau lưng y, hành lễ với Lý Nhuận: “Tham kiến Ngạc vương gia.”

Bấy giờ, Lý Thu Bạch mới lấy lại bình tĩnh hỏi: “Sao Thất đệ phải ẩn cư một mình ở đây? Hôm ấy đệ biến mất trên gác Tường Loan, làm chấn động khắp trong triều ngoài nội, khiến Tứ ca bị ngờ oan. Mãi đến hôm qua Tứ ca mới nghe ngóng được sau chùa Hương Tích, từ sau Đông chí một ngày có một cư sĩ đến ngụ, bên mình còn có mấy võ sĩ thân thủ lợi hại bảo vệ. Ta đoán là Thất đệ, nên mới tới đây thăm.”

Hoàng Tử Hà nhìn quanh, song không hề thấy đám võ sĩ hộ vệ của Lý Nhuận, hẳn đã bị Lý Thu Bạch cho người giải quyết rồi.

Lý Nhuận nghiêng răng, không hé môi nửa lời, chỉ nhìn trừng trừng Lý Thu Bạch vẻ căm phẫn pha lẫn bi thương.

Thấy y như vậy, Lý Thu Bạch thở dài: “Thất đệ, hôm nay Tứ ca đến đây chỉ muốn hỏi đệ một câu, bấy nhiêu năm nay, ta đã làm việc gì có lỗi với đệ chưa?”

Ánh mắt Lý Nhuận sắc như dao lạnh như băng, ẩn chứa vô vàn oán độc, khiến Hoàng Tử Hà nghĩ đến ánh mắt của Vương Tông Thực, đúng như đúc một khuôn.

“Ai là... Thất đệ của ngươi?”

Lý Nhuận cuối cùng cũng lên tiếng, giọng khàn khàn thê lương, từng chữ như rạn ra từ cổ họng, tràn đầy oán hận.

Lý Thư Bạch đứng bất động, nhìn chằm chằm Lý Nhuận, không đáp.

Lý Nhuận hít một hơi thật sâu, toan nén nỗi bi phần trong lòng xuống, nhưng nửa chừng lại run lên, một làn hơi mỏng thoát ra từ mũi che mờ gương mặt, không phân rõ được là kinh hãi hay oán hận nhiều hơn.

Chỉ nghe y lúng búng nói: “Lý Nhuận đời này kiếp này chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, nghiên cứu kinh Phật... thực không ngờ... thực không ngờ chỉ vì nán lại chiêm ngưỡng cốt Phật, mà đánh mất cơ hội trốn thoát...”

Thấy y nói không nên câu, lời lẽ rối rắm, Lý Thư Bạch ngắt lời: “Thất đệ, bất kể đệ có thành kiến gì với Tứ ca, bất luận đệ đang lo sợ chuyện gì, xin đệ theo ta về, trả lại sự trong sạch cho ta, hoặc giải thích cho rõ ràng rốt cuộc Tứ ca mắc lỗi làm gì, khiến đệ thành kiến với ta như thế.”

“Theo người về ư?” Lý Nhuận cười bi thảm, chậm chậm lùi lại một bước, lẩm bẩm hỏi: “Ta còn về được nữa sao?”

Hoàng Tử Hà bình thân đứng ra sau lưng Lý Nhuận, để tránh y bỏ chạy làm kinh động những người khác.

Song Lý Nhuận không hề quay đầu, cũng chẳng mảy may có vẻ muốn chạy. Y chỉ trừng trừng nhìn Lý Thư Bạch, lùi dần từng bước, giọng khản đặc đầy khó nhọc, như không còn là chính mình nữa: “Tứ... không, Lý Thư Bạch, người dùng đủ mọi thủ đoạn lừa gạt khắp trong triều ngoài nội, tiếc rằng lại để lời đuôi cáo, không qua được mắt ta!”

Thấy y cố chấp như vậy, lại không buồn giải thích, Lý Thư Bạch đành bước đến thuyết phục: “Thất đệ việc gì phải luôn miệng vu vạ cho ta như vậy, cứ giải thích rõ ràng mọi việc có phải hơn không?”

“Đừng đến đây!” Lý Nhuận bật tay phải, tức thì một thanh đoản kiếm lấp loáng đã kề ngay lên cổ.

Hoàng Tử Hà đứng phía sau Lý Nhuận, thấy rõ mặt Lý Thư Bạch tái ngắt đi. Y dừng chân, không dám tiến thêm bước nào nữa, song ánh mắt đã lộ vẻ kinh hoàng cực độ, phải nghiêng răng nể kinh sợ đang dâng trào trong ngực, gằn từng tiếng: “Thất đệ, bỏ xuống đi!”

Nhưng Lý Nhuận đã chĩa ngay mũi kiếm vào tim mình, tay kia chỉ mặt Lý Thư Bạch, gầm lên cuồn loạn: “Lý Thư Bạch, đời này kiếp này, người nhất định sẽ gặp báo ứng!”

Chưa dứt lời, thanh đoản kiếm đã đâm ngập vào tim.

Lý Thư Bạch xông đến, giữ chặt lấy tay Lý Nhuận, song thanh đoản kiếm nọ sắc bén vô cùng, Lý Nhuận lại xuống tay rất mạnh, mũi kiếm đã cắm sâu vào ngực.

Lý Thư Bạch ôm lấy thân thể đổ xuống của Lý Nhuận, điên cuồng vặn hỏi: “Tại sao? Tại sao thế? Rốt cuộc là chuyện gì đáng để đệ đánh đổi cả mạng sống như vậy?”

Hoàng Tử Hà chợt nghe tiếng chân rầm rập, một toán người đang từ bên kia con đường mòn chạy đến. Tuy cô chưa hết kinh hoảng, song vẫn cuống quýt chạy lại bên cạnh Lý Thư Bạch giục giã: “Gia đi mau thôi! Có người đến rồi.”

Bấy giờ Lý Thư Bạch mới hốt hoảng nhận ra mình đã bị một toán người bao vây, hơn nữa còn là một đội vệ sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt vốn hết sức cảnh giác, tiếc rằng lúc này tâm trạng kích động, chỉ nghiêng răng bé Lý Nhuận đứng lên.

Hoàng Tử Hà lại thúc giục: “Ngạc vương tự đâm trúng tim, không sống nổi đâu!”

Lý Thư Bạch biết rõ mình nên bỏ Lý Nhuận lại mà đi ngay, nhưng hằng ngày y rất thân với Lý Nhuận, huynh đệ khăng khít bấy nhiêu năm, giờ đây Lý Nhuận lại chết ngay trước mắt mình, khiến y hoảng loạn, thân thể Lý Nhuận trong lòng rõ ràng vẫn còn ấm nóng, máu vẫn lưu thông trong huyết mạch, nữ lòng nào đặt Thất đệ xuống đất bỏ đi?

Hoàng Tử Hà cuống lên, vội kéo tay Lý Thư Bạch để y đặt Lý Nhuận xuống. Ai ngờ Lý Nhuận lại dùng sức tóm chặt cánh tay Lý Thư Bạch, nhất quyết không buông.

Lý Thư Bạch nắm cổ tay Lý Nhuận, thấy ánh mắt y nhìn mình đầy oán độc và cừ hận, đến chết không thôi, chỉ thấy lòng lạnh như tro tàn, máu nóng bốc lên đầu, huyết thái dương rần rật dữ dội, ý thức cũng trở nên mơ màng, sự nghi chẳng lẽ mình đã thực sự làm chuyện có lỗi với Thất đệ? Lẽ nào mình tội không thể tha, đã phạm phải tội điều mà chính bản thân cũng không biết?

Chỉ ngậy ra một thoáng, y đã đánh mất cơ hội cuối cùng.

Một bóng áo tím chạy đến, đem theo gió lạnh cắt da chặn trước mặt họ, chính là Vương Tông Thực. Sau lưng y là hơn trăm binh lính Thần Sách quân tinh nhuệ, vây kín hai người hết vòng trong đến vòng ngoài.

Lý Nhuận chỉ còn thoi thóp yếu ớt ngược lên nhìn Vương Tông Thực, cổ họng phát ra tiếng òng ọc, cuối cùng cũng thu được chút hơi tàn, thều thào nói bằng giọng của người hấp hối: “Quý vương Lý Thư Bạch... giết ta!”

Lời cuối vừa thốt ra, y cũng tắt thở, cánh tay trở thẳng vào Lý Thu Bạch rũ xuống trong lòng Quỳ vương.

Lý Thu Bạch bất động, cúi đầu nhìn y nhắm mắt, không còn sức giơ tay lên nắm lấy tay y nữa.

Ánh mắt lạnh băng của Vương Tông Thực dừng ở Lý Thu Bạch và Hoàng Tử Hà. Tà áo trắng của Lý Thu Bạch đã vấy đầy máu Lý Nhuận, như vô vàn đóa mai đỏ nở rộ trên nền tuyết trắng.

Vương Tông Thực chậm rãi bước đến, giọng lạnh như băng: “Dám hỏi Quỳ vương, tại sao lại xuống tay giết chết Ngạc vương gia?”

Hoàng Tử Hà đứng cạnh Lý Thu Bạch, run lên vì hoảng sợ, không biết kẻ nào đã giăng ra tấm lưới đáng sợ này, dù họ vận dụng đủ mọi cách, nhưng cứ từng bước từng bước dần sâu, cuối cùng rơi vào tình cảnh này.

Lý Thu Bạch chẳng buồn đếm xỉa đến Vương Tông Thực chỉ chăm chú nhìn thi thể Lý Nhuận trong lòng.

Thật lâu sau, mới nhẹ nhàng đặt y xuống vạt cỏ úa tàn cạnh đó đứng dậy sửa lại vạt áo, hỏi: “Nếu bản vương nói mình không giết Ngạc vương, người có tin không?”

Vương Tông Thực lắc đầu, giơ tay trở quân sĩ Thần Sách quân xung quanh: “Vương gia giết hại Ngạc vương, Ngạc vương đích thân chỉ mặt hung thủ, hơn trăm binh lính Thần Sách quân của hạ quan đã tận mắt chứng kiến!”

“Vậy thì đi thôi.” Lý Thu Bạch bình thản nói.

Hoàng Tử Hà cuống lên, chạy đến bên cạnh Vương Tông Thực ngăn lại: “Vương công công, việc này còn có ẩn tình, xin để tôi lục soát hiện trường đã!”

Vương Tông Thực nhìn cô, khóe môi hơi nhếch lên thành một nụ cười như có như không: “Sao Hoàng tiểu thư lại ở đây?”

“Cô ấy không liên quan đến việc này, nhiều ngày trước cô ấy đã cắt đứt quan hệ với bản vương, dọn ra căn nhà tại phường Vĩnh Xương rồi.” Lý Thu Bạch bước đến gần Vương Tông Thực, dừng lại hạ giọng: “Còn căn nhà đó là của ai, bản vương không hề biết.”

Vương Tông Thực hiểu ý y, nếu cứ khăng khăng truy cứu Hoàng Tử Hà thì bản thân mình cũng không thoát khỏi liên can, bèn quay lại bảo mấy kẻ hầu đằng sau: “Tài phá án của Hoàng tiểu thư lòng danh thiên hạ, để cô ấy kiểm tra hiện trường thực không gì bằng nữa. Các người để lại hai người hỗ trợ Hoàng tiểu thư, những kẻ khác hộ tống Quỳ vương về kinh.”

Hoàng Tử Hà nhìn theo hút bóng Lý Thư Bạch, thấy y vẫn hiên ngang đường hoàng, bước đi thong thả, mới hơi yên lòng.

Cô đến bên cạnh thi thể Lý Nhuận, xắn tay áo chần lên, quỳ xuống kiểm tra một lượt.

Làn da Lý Nhuận giờ đây càng trắng bệch, cơ thể vẫn còn ấm, nốt ruồi chu sa giữa hai đầu mày đỏ đến chói mắt. Gương mặt đẹp đẽ là thế, tiếc rằng đã co rúm lại, chết thảm.

Tuy y mặc áo vải, nhưng vải bông có nguồn gốc từ Tây Vực, chiếc áo này được dệt rất tinh xảo, lót bông bên trong thực tình còn đắt hơn hàng tơ lụa. Dù y một lòng hướng Phật, ẩn cư sau chùa Hương Tích, nhưng rốt cuộc vẫn không giống các tăng lữ bình thường.

Cô rút thanh đoản kiếm khỏi lồng ngực y. Tim Lý Nhuận đã ngừng đập, trên ngực chỉ còn một lỗ sâu hoắm rỉ máu. Cầm thanh đoản kiếm lên, vừa nhìn rõ hình dáng, lòng cô đã nặng trĩu, tới khi lau sạch vết máu, trông thấy hai chữ triện cổ “Ngư Trường” khắc bên trên, tim cô càng đập rộn lên.

Kiểm Ngư Trường vốn là vật tùy thân của Lý Thư Bạch, về sau khi bị ám sát ở Thục, y đã trao lại cho cô. Cô luôn đem theo bên mình, cho tới ngày cãi vã với y rồi rời khỏi phủ Quỳ, vì đi quá vội nên đã bỏ lại tất cả đồ đạc, sau đó cũng chỉ nhờ người qua lấy ít vật dụng của mình, thanh đoản kiếm đương nhiên vẫn để lại phủ Quỳ.

Vậy mà giờ đây, chẳng biết Lý Nhuận lấy đâu được thanh kiếm này, lại dùng nó tự sát.

Trong triều có rất nhiều người biết kiếm Ngư Trường là của Lý Thư Bạch, vụ án sát hại Ngạc vương này vật chứng đã rành rành.

Quả nhiên, vừa nhắc thấy thanh đoản kiếm trong tay cô, hai tên lính ở lại phụ giúp đã nhận ra ngay: “Kiếm Ngư Trường kia! Đây chẳng phải đoản kiếm tùy thân của Quỳ vương gia ư!”

Kẻ kia gật đầu: “Đúng đấy, chắc là nó rồi.” Hoàng Tử Hà đưa thanh kiếm cho họ, gắng nén hồi hộp hỏi: “Các vị cũng biết kiếm Ngư Trường ư?”

“Ai mà không biết? Năm xưa Quỳ vương dẹp loạn Từ Châu quay về, được thánh thượng ban thanh kiếm này. Đám người Thần Uy, Thần Vũ đạo ấy vẫn luôn miệng khoe khoang, tự cho là mình có vũ khí ngự ban, đề đầu cưỡi cổ chúng tôi.”

Binh sĩ kia thận trọng cầm kiếm lên, mân mê không rời tay, tấm tắc: “Sắc thật đấy.”

“Xem ra lời đồn trong kinh thành không phải nhảm nhí. Quý vương thực sự... đã bị Bàng Huân nhập xác rồi. Ngạc vương vạch trần âm mưu của hắn, nên bị hắn giết người diệt khẩu.”

Hoàng Tử Hà đang lục lợi túi áo Lý Nhuận, nghe vậy lạnh lùng buông một câu: “Giờ mọi chuyện còn chưa được xác định, đừng đồn bậy đồn bạ.”

Kẻ nọ sợ hãi ngậm tăm, cất kiếm Ngự Trường đi.

Lý Nhuận chỉ ra ngoài quét tước nên không mang gì theo người cả. Hoàng Tử Hà bèn đi đến gian nhà y cư ngụ. Cây chổi quét lá vẫn nằm chỏng chơ bên đường, cô cầm lên xem, thấy chỉ là cây chổi bình thường, bèn gác tạm trước cửa rồi bước vào.

Trong nhà bày biện đơn giản đến gần như sơ sài, chỉ có một bàn một tủ một giường, một cái giá xếp mấy cuốn sách, trên giường chăn gối được gấp gọn ghẽ, trong tủ chỉ có vài bộ quần áo. Chăn gối và quần áo đều còn mới, nhưng tuyền những màu nhạt, rất hợp với cửa Phật.

Hoàng Tử Hà lục tìm khắp trong nhà song chẳng thấy thứ gì, đành đứng nhìn vài tia sáng len qua ô cửa nhỏ rơi vào, nhắm mắt lại, cố hình dung cuộc sống của Lý Nhuận tại đây.

Một vị vương gia đã quen áo gấm com vàng từ khi sinh ra, ngang nhiên đổ tội phản nghịch lên đầu người anh xưa nay vẫn tử tế với mình ngay trước mặt mọi người, rồi giả chết trốn đi, ẩn cư sau chùa, chôn vùi cả đời trong đèn xanh sách cũ.

Nếu y một lòng hướng Phật, muốn xa rời tục thế, thì tại sao lại nhờ họ tra xét chuyện xưa của mẫu phi? Giữa y và Quý vương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để đến nỗi y không tiếc dùng cả tính mạng vu hãm chính anh ruột mình?

Hoàng Tử Hà đứng giữa căn nhà âm u, lắng nghe từng trận gió thông vi vút bên ngoài, như sóng dữ cuộn trào. Nghĩ đến cái chết quyết liệt của Ngạc vương, vết máu trên người Lý Thư Bạch, chữ “vong” trên lá bùa, cô như rơi vào một màn sương mờ mịt, đứng ngẩn ra hồi lâu không cách nào động đậy được.

Hai binh sĩ bên ngoài liên tục giục giã, Hoàng Tử Hà mới bước ra. Tiếng gió gào rít thổi qua cánh rừng lấp đầy tai, khiến cô run lên bần bật, gần như không thể kim lại được, bất giác giơ tay lên bưng chặt lấy tai.

Con gió lồng lộng nghiêng qua nhân thế, mọi thứ trên đời đều bị sức mạnh khủng khiếp ấy nghiền nát, không ai ngăn nổi.

Mông một tháng Giêng là khởi đầu cho cả năm mới.

Cô về đến Trường An thì trời đã tối. Trăm họ trong thành đang ăn mừng, đâu đâu cũng nghe tiếng pháo trúc, khắp nơi chằng đèn kết hoa.

Chẳng biết tại sao giữa ngày Tết vui vẻ thế này, một mình cô lại dật dờ ngơ ngẩn, tái ngắt như ma.

Hoàng Tử Hà về đến phường Vĩnh Xương, đứng trước cửa hồi lâu, cuối cùng vẫn nghiến răng bước vào nhà.

Vương Tông Thực đang đợi, thấy cô từ ngoài cửa đi vào y thần nhiên bung chén trà lên nhấp giọng rồi hỏi: “Khi trước ta đã nói sẽ giúp cô tra rõ việc này, sao cô phải nôn nóng tự mạo hiểm?”

Hoàng Tử Hà cúi đầu đáp khẽ: “Xin công công bỏ quá cho tội hấp tấp, cũng đa tạ công công hôm nay đã cứu tôi. Chẳng hay tiếp theo đây Quý vương sẽ ra sao?”

Vương Tông Thực đặt chén trà trong tay xuống bàn: “Việc của Quý vương, chúng ta đã bẩm lên thánh thượng. Giờ sẽ do Tông Chính Tự xử lý, tạm thời Quý vương cứ ở lại Tông Chính Tự, không về phủ Quý nữa.”

Ở lại Tông Chính Tự, cũng đồng nghĩa với giam cầm.

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Hôm nay công công xuất hiện ở chùa Hương Tích quả là trùng hợp, chẳng rõ tại sao lại trùng hợp đến thế?”

“Nói ra cũng thật khéo, vốn dĩ hôm nay toàn quân Thần Sách được nghỉ, nhưng đến trưa ta đột nhiên nhận được thánh mệnh, nói có triều thần sáng nay tới chùa Hương Tích giành hương đầu, nghe ngóng được tung tích một người, hình như là Ngạc vương. Hoàng thượng đã hỏa tốc sai người đi bảo vệ, nhưng xét lại tình hình khi Ngạc vương mất tích, lại lệnh cho Thần Sách quân lập tức xuất phát đón Ngạc vương về cung, nhất định không được làm vương gia bị thương!” Nói đến đây, Vương Tông Thực mỉm cười lạnh lùng, “Hoàng thượng thánh minh, tiếc rằng cuối cùng ta vẫn phụ thánh mệnh, không cứu được Ngạc vương khỏi tay Quý vương.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ vái y một vái: “Đa tạ công công thu nhận lâu nay, Quý vương là ân nhân của tôi, giờ ân nhân gặp nạn, có lẽ tôi phải quay về giúp đỡ.”

“Giờ Quý vương đã ở Tông Chính Tự, ngươi định giúp thế nào? Ngươi tưởng phủ Quý như rắn mất đầu hiện giờ còn có kẻ giúp được ngươi điều tra việc này ư?”

Đoạn Vương Tông Thực chậm rãi đứng dậy đi đến, nhìn cô bằng cặp mắt lạnh băng, không nói thêm nửa lời.

Hoàng Tử Hà mím môi nín lặng, tự hiểu những lời y nói đều là thực, giờ đây cô chẳng có cách nào để cứu Lý Thu Bạch cả. Hồi lâu, cô mới rụt rè lên tiếng: “Xin công công chỉ bảo cho tôi phải làm thế nào để báo ân.”

“Ta đã nói rồi, ta rất thích ngươi. Trong mắt ta, đám thanh niên tài tuấn đồng lứa với ngươi, kể cả Vương Uân, đều không bằng một nửa ngươi.” Vương Tông Thực cúi đầu, quan sát gương mặt nghiêng của cô rồi lắc đầu: “Nếu ngươi có thể trở thành người nhà họ Vương, thì quả là cái phúc của họ Vương.”

Hoàng Tử Hà đứng bất động, lặng lẽ cắn môi.

“Đương nhiên, việc ngươi lật lọng, đã nói sẽ cân nhắc về làm dâu họ Vương, rồi lại chạy đến chỗ Quý vương, khiến ta rất không vui.”

Hoàng Tử Hà cuối cùng cũng lên tiếng: “Tôi chỉ nói sẽ cân nhắc, chứ chưa hề nhận lời.”

“Ha ha, định giờ mấy trò vật đó ra với ta, chẳng ăn thua gì đâu.” Vương Tông Thực cười nhạt, chấp tay sau lưng bước đến bên song, nhìn ngọn đèn treo ngoài cửa, giọng khoan thai xoáy vào tai cô, tránh cũng không tránh nổi: “Cho ta một câu trả lời rõ ràng đi, rốt cuộc ngươi muốn trợ mắt nhìn Quý vương đi vào chỗ chết, hay muốn dốc sức cho nhà họ Vương, đổi lại nhà họ Vương sẽ hỗ trợ ngươi cứu lấy Quý vương?”

Hoàng Tử Hà trầm tư, hồi lâu mới hỏi: “Thực lực đằng sau mạnh như vậy, nhà họ Vương thực sự giúp được Quý vương ư?”

“Chuyện này phải trông vào ngươi, chứ đừng trông vào chúng ta.” Vương Tông Thực vẫn nhìn ra ngoài song, không hề ngoái lại, nói như lảm bảm một mình: “Ta chỉ có thể nhận lời để ngươi tham gia vào vụ này, cho ngươi cơ hội điều tra thôi.”

Hoàng Tử Hà đứng giữa đại sảnh, giữa đêm đông, ánh đèn lạnh lẽo rơi xuống, kéo bóng cô đồ dài dưới đất.

Cũng chỉ có chiếc bóng lẻ loi ấy làm bạn với cô mà thôi. Giờ nhìn khắp thiên hạ, cô một thân một mình, không ai bên cạnh, lấy gì chống lại cơn bão khủng khiếp đang ập đến?

Cô chỉ là một người con gái, đối đầu với thứ sức mạnh khủng khiếp nhất trên đời, ắt sẽ tan xương nát thịt, hóa thành bùn đất.

Nước mắt yếu đuối bỗng giăng mờ, trong đêm lạnh, cô không sao ngăn mình khỏi run lên. Cô biết trước mặt là vực thẳm, bên trên chỉ có một lớp băng mỏng, hễ cô cử động ắt sẽ rơi xuống, không còn cơ hội ngoi lên nữa. Nhưng, Lý Thu Bạch, đang ở dưới đáy vực.

Dù ngàn vạn người ngăn trở, dù phía trước là gió tanh mưa máu, dù biết mình sẽ bị cuốn vào vòng xoáy không lồ kia rồi nghiền nát thành tro bụi, cô vẫn phải đặt chân lên con đường này.

Cuối cùng, cô khom người hành lễ với bóng lưng Vương Tông Thực, chậm rãi vái một vái thật dài, nói khẽ: “Đa tạ Vương công công.”

Vương Tông Thực ngoái lại hỏi: “Thế nào?”

“Tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ về việc này, xin công công thư thư cho mấy ngày.” Cô khẽ lắc đầu, giọng nghèn nghẹn, mắt rung rung đỏ hoe, song vẫn cố kìm không rơi nước mắt, “Đợi Vương Uẩn quay về, tôi sẽ cho Vương công tử một câu trả lời.” Rốt cuộc vẫn hy vọng đi đến cuối cuộc đời, có thể nắm được bàn tay mình muốn nắm.

Nói rồi, cô lại lặng lẽ hành lễ với y. Vương Tông Thực dường như định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngoảnh đi: “Tùy người. Người cứ ở lại đây, có gì cần thì đến tìm ta.”

Sau khi Vương Tông Thực đi khỏi, Hoàng Tử Hà một mình ngồi lặng giữa phòng. Xung quanh lặng phắc như tờ chỉ còn mỗi đôi A Già Thập Niết vẫn nhờn như boi lượn trong bình, quấy cho nước gợn lăn tăn, đôi ba lần sóng soi vào mắt cô, phản chiếu cõi lòng xao động dữ dội, không sao vỗ yên được.

Rồi như không chịu đựng nổi xao động lạ lùng này, cô bước ra khỏi nhà, thấy trời sao xán lạn mà lạnh lẽo. Những vì sao ấy cao xa không thể với tới, ngân hà lặng lẽ phôi bày từ chín tầng trời, trên trời dưới đất đều rộng mênh mông, một mình cô tồn tại giữa thế gian, chỉ biết dựa vào chút hơi ấm trong lồng ngực.

Hoàng Tử Hà siết chặt tay lại, mặc cho móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay đau nhói, đi thẳng về phía Đông, không hề do dự.

Bằng qua vô vàn phần hoa huyên náo dọc đường, cuối cùng cô cũng đến trước đôi cánh cổng khép chặt ở phủ Quỳ, giơ tay gõ cửa.

Bên trong vang lên tiếng người gác cổng: “Vị nào đến vậy?”

“Lưu thúc, là tôi, Dương Sùng Cổ đây.” Hoàng Tử Hà cao giọng đáp.

“Ôi? Cô về đây ư!” Người bên trong mừng rỡ reo lên, rồi vội vàng mở cửa. Bọn Lưu thúc đang quây quần bên lò lửa trong phòng canh cổng chuyện trò, ai nấy đều lộ vẻ thấp thỏm lo lắng.

Đóng cửa lại xong xuôi, Lưu thúc mới cuống quýt hỏi: “Hoàng tiểu thư chắc cũng nghe tin, gia giờ đã ở Tông Chính Tự rồi!”

“Tôi biết, gia bị liên lụy vì vụ Ngạc vương.” Trong phòng đóng kín, hơi nóng từ lò lửa khiến cô thấy mệt lử, cả ngày cô chưa ăn uống gì, hôm nay lại gặp nhiều biến cố, giờ được sưởi ấm, cô mới phát hiện ra mình vừa đói vừa mệt, gần như không đứng nổi nữa, bèn nhận lấy cốc nước Lưu thúc đưa uống mấy ngụm rồi hỏi: “Tôi tới tìm Cảnh Dục, Cảnh Dục công công có ở đây không?”

Từ sau khi bị ám sát ở Thục, người có thể tin cậy bên cạnh Lý Thư Bạch đã thất tán không ít, lại thêm trận hỏa hoạn ở Thành Đô khiến Cảnh Dục bỏ mạng. Quan thừa trong vương phủ đã già, lui về ở bên ngoài, giờ chỉ còn Cảnh Dục và Cảnh Hằng hai người đặc lực nhất.

Ba người quây quần ngồi lại, Hoàng Tử Hà lần lượt thuật lại mọi chuyện hôm nay cho hai người kia nghe.

Cảnh Dục phát biểu: “Giờ Quý vương đã bị đưa vào Tông Chính Tự, chúng ta lại không thể điều động hai quân Thần Uy, Thần Vũ, coi như không cầu được viện trợ bên ngoài, tuy đội nghi trượng trong phủ có mấy trăm người, nhưng làm sao đủ được. Đúng là thế cô lực mỏng.”

Cảnh Hằng gật đầu nói thêm: “Người qua lại với gia trong triều không hề ít, nhất là những kẻ chính tay gia đề bạt, nhất định sẽ không khoanh tay ngồi nhìn, dù sao sự thăng trầm của phủ Quý cũng liên quan trực tiếp tới tính mạng người nhà họ, nếu chúng ta tới nhờ vả, ắt họ sẽ giúp.”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Tội trạng của gia rất kinh khủng, nào là sát hại em ruột, nào là rắp tâm mưu phản, dù các triều thần cùng dâng tấu cũng đâu thể che chở được?”

Cảnh Hằng chống trán thở dài: “Đúng thế, chuyện khác còn dễ biện bác, nhưng giờ Ngạc vương chính miệng tố cáo gia, xưa nay Ngạc vương rất thân thiết với gia, lời nói ra rất có sức thuyết phục. Trùng hợp nhất là lúc Ngạc vương lâm chung gia lại có mặt, đúng là... trăm miệng cũng không cãi lại được!”

Cảnh Dục hạ giọng hỏi Hoàng Tử Hà: “Lúc hấp hối, Ngạc vương đã chính miệng nói rằng gia sát hại mình ư?”

Hoàng Tử Hà im lặng gật đầu.

“Chuyện này... rốt cuộc là sao?” Cảnh Dục nhíu mày.

Hoàng Tử Hà lắc đầu, chẳng biết nói gì thêm nữa. Giờ họ không thể phản bác những lời đồn trong kinh được nữa, kẻ biết việc Ngạc vương tự vẫn chỉ có cô và Lý Thư Bạch, nhưng ai chịu tin họ? Ai chịu tin Ngạc vương dám dùng cái chết để vu cáo Quý vương? Ai dám tin một chuyện khó tưởng tượng như vậy?

E rằng ngay cả Cảnh Dục và Cảnh Hằng, cũng không hoàn toàn tin tưởng nữa là.

Hoàng Tử Hà đành đổi chủ đề: “Căn nguyên bên trong chuyện này chúng ta không thể biết được, giờ Ngạc vương đã từ trần, cũng chẳng còn manh mối nào nữa. Theo tôi thấy, chi bằng chúng ta bắt tay từ chỗ khác.”

Cảnh Hằng liếc cô, uể oải hỏi: “Bắt tay từ đâu?”

“Ngạc vương tự vẫn bằng chính thanh kiếm Ngự Trường của gia. Thanh đoản kiếm này lúc trước gia cho tôi, về sau tôi vẫn để lại phủ Quý, không biết vương gia sắp xếp thế nào?”

“Thanh kiếm này là vật thánh thượng ban tặng mà gia cũng cho cô ư?” Cảnh Hằng tròn mắt hỏi.

Hoàng Tử Hà đành thuận miệng giải thích: “Bây giờ đương lúc nguy cấp, gia cũng không bảo là cho tôi, chỉ đưa tôi dùng tạm thôi. Trước khi tôi đi, vẫn để lại trong vương phủ.”

“Ồ... Nhưng về sau gia cũng không nhắc đến.” Cảnh Hằng quay sang hỏi Cảnh Dục: “Có phải công công cất đi không?”

Cảnh Dục nhìn Hoàng Tử Hà nói: “Sau khi cô đi, gia không hề nhắc đến một lời, cho tới khi biết được nơi mới của cô mới sai người thu dọn đồ đạc đưa sang. Bây giờ chính ta phái người đi thu dọn đồ đạc của cô, trộm nghĩ chắc cô giận dữ gia ít bữa rồi sẽ quay về, nên chỉ lấy ít quần áo và tiền bạc đưa đi, những thứ khác vẫn ở nguyên chỗ cũ trong phòng. Nếu bây giờ thấy có kiếm Ngự Trường, đám người đó báo với ta.”

“Thế nên thanh kiếm ấy có lẽ ngay sau khi tôi đi, đã bị người ta lấy mất rồi?” Hoàng Tử Hà mím môi trầm tư hồi lâu, mới rì rầm: “Thử tra xem sau khi tôi đi đã có ai đến phòng tôi, đương nhiên, cũng có khả năng người đó là thị vệ trong phủ, nhân lúc đi tuần dám lén vào, âm thầm lấy kiếm đi.”

“Thị vệ ư?” Cảnh Hằng nhướn mày, lẩm bẫm.

Hoàng Tử Hà gật đầu, ánh mắt lộ vẻ do dự, nhưng cuối cùng vẫn hít thật sâu rồi thốt ra một cái tên: “Trương Hàng Anh.”

Ghi chú:

1. Bài “Qua chùa Hương Tích” của Vương Duy. Tự Ma Cậy, bản dịch Tản Đà.